

Hétvári Andrea

Ihlet

Kagylók és csigák közt végleg kiürülve
mint egy üres bambusz a parton hever,
fölötte villámfény, belül szél formálja,
egyszerűen nem más, csak egy üres meder,

látszólag semmi, ami most belül van,
mégis rejtve ott a ki- és a bejárat,
ahogy apály s dagály kettős kényszerének
kénytelen engedni, észrevétlen árad,

aztán elhúzódik keskeny partszakaszra,
ahol már senki sincs, kavicsok hallgatnak,
most talán ő is azt gondolja: semmi,

áttetsző árnyéka tűnő madaraknak,
aztán egyszer csak fényeset szikrázik,
ő sem tudja, miként lesz belőle: másik.

Kikötő napnyugtakor

Ha súlyát húzza rá az esti fényben,
a képen átvilágít lényege,
a napkorongban izzik annyiféle
hajózhatónak érzett félteke,

ha *lángja kormát* átvihetné éjjel
az észak-déli póluson lakó,
nem fröccsenne a festék szerteséjjel,
a vászontól vitorláig fakó

fehér színben nem úsznának a tárgyak,
s nem lebegnének zöld leanderek,
mert közelebről nyílna szét a távlat,

a perspektíva így volna kerek,
átmérőjén keringő méh poroz,
a belsejében éjfél horgonyoz.